

Zevendaagse Diekirch – Valkenswaard (ong 290 km)

Voor de 24ste maal laten ‘De Voetjes’ de wandelaar duizenden stappen doen, om de afstand Diekirch – Valkenswaard (Dommelen) te overbruggen.

Volgend jaar de 25ste, maar dat wordt dan vermoedelijk ook de laatste DIVA. Net als bij veel andere verenigingen, wordt het steeds moeilijker om vrijwilligers te vinden. Bovendien zijn er vrijwilligers hier bij de Voetjes, die het al zo lang hebben gedaan, zodat deze harde werkers er ook wel eens een keer af willen.

Voor ons is het de 4de DIVA. Mooie route, perfecte organisatie en steeds weer een gezellige wandelploeg. Dit laatste is altijd maar weer afwachten.

Dit jaar een ander overnachtingsadres, het voormalig hotel “Le Relais de la Fagne” in Vielsalm.

Het gehele circus bestaat deze keer uit 6 verzorgers en 20 wandelaars. De drie chauffeurs zorgen er voor dat we op de startplaats komen en aan het eind van de middag weer in ons onderkomen. Onderweg op de verzorgingsposten zijn ook zij het die voor het natje en het droogje zorgen.

De drie dames hebben ’s morgens vroeg, soms al om half vijf, de ontbijttafel klaar staan en zorgen ’s avonds voor een goede warme maaltijd. Zelf mogen we ons pintje of wijntje uit de koelkast halen en dat kun je ook wel zien, want de voorraad slinkt snel. Deze ‘ploeg van zes’ maken lange dagen, en hebben het perfect voor elkaar, een goed geoliede machine.

De laatste paar dagen moet een ieder voor z’n eigen onderkomen zorgen, om dan vanuit Dommelen aan ‘de dag’ te beginnen.

Wij hadden ons huis op wielen bij een perfect B&B adres staan, waar ook nog een drietal wandelaars de nacht door bracht.

De te lopen route liep zo globaal langs de plaatsen Ouren, Malmedy, Limbourg, Eben, Eisdien, Bocholt om na 290 km bij een tapkast in Dommelen te eindigen.

Als ik gewild had, dan had ik wat eerder van deze tapkast kunnen genieten, want wegens problemen met m’n rechter knie moest ik ‘de strijd’ ongeveer 100 km voor Dommelen (Valkenswaard) staken.

Dus voorlopig maar wat weken op rust en er even naar laten kijken wat er aan de hand is. Zelf hou ik het op overbelasting, we zullen zien.

Nou zijn wij niet van die wandelaars die graag in groepsverband lopen, maar we vinden het hier zo gezellig, dat het voor ons een mooi uitje is. Luxemburg, Ardennen, een prachtige omgeving, een glooiend landschap met de nodige klauterpartijen en geen hoog tempo. Voor fijn kletsen is dus voldoende gelegenheid. Voor ons liepen er nog al wat onbekende kuieraars mee, maar na de eerste etappe wisten we al bijna ‘alles’ van mekaar. Ook is er veel gelachen en uiteraard slap ouwehoeren.

Als je tijdens een etappe regelmatig van wandelpartner wisselt dan is een dag zo maar om. Ook is het zaak om op de wat moeilijker paden goed je ogen de kost te geven, want een vervelend boomworteltje kan al snel een pijnlijke buikschuiver veroorzaken.

Onze wandelleider Willy T waarschuwde er regelmatig voor, maar lag zelf wel als een van de eersten ‘in de goot’.

In dit schitterend landschap moesten er totaal 5 wandelaars de pijp aan Maarten geven. Te hoog tempo, kapot gelopen voeten, hartklachten, verbrande kuit en knieproblemen waren de oorzaak. De eerste paar dagen waren vrij normaal, maar daarna ging de koperen ploert z’n werk doen en die weet je toch heel langzaam te slopen.

Maar ook wandelaars weten van wanten. Op een dag komt er een knappe jonge dame ons tegemoet met de vraag of we haar auto even een duwtje kunnen geven, maar die staat wel een

kilometertje van de route. Ik zou zeggen bel dan even de Wegenwacht, maar nee hoor, Willy T, onze wandelleider, kan of durft geen nee te zeggen en gaat met bijna de gehele ploeg met haar naar haar huis. Ik loop met Annie door vanwege m'n zere poot. Zitten ze een tijdje met z'n allen aan die bolide te rukken om hem weer met alle wielen op de grond te krijgen. Toen ze kwamen hing er een wiel 'in de lucht'. Na deze daad keerden ze terug op de route om met enige vertraging op de volgende rust aan te komen. Wat een leuke, knappe, maar doordrammende dame al niet kan regelen. Als het een vervelende lelijke kerel geweest was, dan had die auto er nu nog gestaan met slechts 3 wielen op de grond. Willy, Willy !!

Als dan na 7 dagen de 15 diehards door de wandelleiders Willy T en Huub W over de finishlijn worden geleid, is er tijd voor de huldiging. Alle wandelaars en vrijwilligers een T-shirt, een paar consumptiebonnen en een mooie bos bloemen. De '15' ontvangen de oorkonde en wordt hen het 'goud' omgehangen.

Nog even napraten en dan wil iedereen ook wel weer snel richting huis. Ondanks de zere poot hebben we weer 'als van ouds' van deze wandelweek genoten.

Goede organisatie, mooie route en goed weer, wat kan er dan nog mis gaan. Altijd nog wel iets.

Gewoon even die uitvallers vragen..

Joop van der Meer